Ч. 97. Неділя 16 (3) мая 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Цісар Вільгельм II. у Відни.

Вчера о год. 10 рано прибула до Відня німецка пара цісарска, вертаючи з Корфу до Німеччини. На привитане німецкого цісаря поробило місто Відень дуже великі приготовленя; постановлено повитати єго з незвичайним торжеством. Про приїзд німецких гостий доносить кореспонденцийне бюро: Повитане обох монархів було незвичайно сердечне. На дворець крім Цісаря прибули: архікнязь Франц Фердинанд і всі перебуваючі у Відни архікнязї в пруских униформах, архикнягині, австро-угорский амбасадор в Берлинї Седені-Маріч, посли баварский і саский, бурмістр Відня др. Люеґер і инші достойники. Коли поїзд заїхав на перон, висїла насамперед цісарева Августа-Виктория, котрій Цісар поміг висїдати. Відтак висїв цісар Вільгельм одітий в униформ австрийского маршалка. Оба монархи обіймили ся і поцїлували ся. Цісар Вільгельм привитав ся відтак з архикнязями і оба монархи всїли відтак до повозу і удали ся до цісарского замку. В другім повозї їхала цісарева з архикнягинею Мариєю Анунциятою. Цїсар Франц Йосиф відвів німецку пару цісарску до єї комнат. Цїсар Вільгельм зложив вскорі візиту Цїсареви Франц Йосифови, а відтак всїм перебуваючим у Відни архикнязям. У архикнязя Франц Фердинанда забавив пів години. О годині 1 з полудня відбуло ся родинне снїдане.

Вечером о годинї 7 відбув ся в церемоніяльній сали цісарского замку ґалевий обід. Цісар Франц Йосиф явив ся в мундурі пруского маршалка, цісар Вільгельм в мундурі маршалка австрийского. В обіді взяли участь архикнязї і архикнягинї, многі двірскі і державні достойники, мінїстри і т. ин. По правій сторонї Цісаря Франц Йосифа засїв цісар Вільгельм, по лївій цісарева Августа.

В часї обіду Цїсар Франц Йосиф виголосив такий тоаст:

Відвідини В. Ц. Величества наповняють мене правдивою і сердечною радостию і дають менї дуже пожадану нагоду висказати глубоке вдоволене, що судило ся менї повитати В. Ц. Величество, витревалого покровителя всїх мирних стремлень, в хвили, коли мир по небезпечностях, на які минувшої зими був виставлений, знов забезпечений. З глубокою і щирою вдячностию згадую при тім о випробованім на ново в сьвітлий спосіб становищи союзнім німецкої держави, котрої все готова підпора улекшила менї осягнене мого сердечного бажаня, аби всї виринувші трудности були вирівнані без военних заколотів. Хоч і всї инші держави були згідні в своїх щирих заходах, то однако завдячувати належить перед усїм непохитній союзничій вірности моїх достойних приятелів В. Ц. Величества і Єго Кор. Величества італїяньского короля, що нинї з повним вдоволенєм можна споглядати на осягнені успіхи. В надії, опертій на певнім, 30-лїтнім досьвідї, що дорогоцїнне добро мира також і в будучности найде найпевнїйшу запоруку в тревалих і сердечних відносинах, які нас і наші народи лучать, витаю В. Ц. Величество як найсердечнїйше і підношу тоаст на здоровле В. Ц. Величества, Єї Ц. В. і цїлого цісарского дому.

Цісар Вільгельм відповів:

Сердечне повитане зворушило мене до глубини душі. Прошу приймити найсердечнїйшу подяку за ті слова правдивої, благородної приязни. Людский вік минув від хвилї, коли В. Ц. Величество з моїм дїдом сотворив підвалини дружного союза, котрий вскорі потім на нашу глубоку радість розширив ся приступленем Італїї. Колись викаже істория, яким благословенем есть той союз, але цїлий сьвіт знає

4)

Око за око, зуб за зуб.

Оповідане з полудневo-африканьских степів.

(Дальше).

— Отже то, що я недавно бачив там в долинї, був нагробний памятник? — спитав я по довшій хвили.

— Нї, то не нагробний памятник, лише памятний камінь на місци, де убито бідного хлопця. Але — о Боже милостивий! Не можу нї хвильки довше спокійно сидїти. Робім що небудь, займім ся чим.

Она скоро встала з крісла і почала з нервовим поспіхом проходжувати ся по веранді. Таке поведене дїлає заразливо і єї неспокій почав незамітно удїлювати ся й менї. Як то можливо, щоби Марта ван Занд, та відважна, сильної волї дївчина була виведена так з рівноваги і стратила власть сама над собою? А тепер холодний подув — дивний, холодний, аж майже морозний подув вітру діткнув мене, хоч на дворі було спокійно. Діткнув мене поволи і зморозив цїле моє тїло від голови до ніг та майже аж спаралїжував всї мої нерви. Відтак — чи то була злуда чи дійстність — здавалось менї, немов би здалека, здалека, доносили ся зойки людского голосу і я обхоплений незвичайним страхом, мимохіть обернув ся. Крадьком, аби не обудити уваги Марти, розглянув ся я скоро довкола, але не найшов нї найменшого поясненя на моє загадочне спостережене.

Ніч була, як рідко в тім краю, парна і душна, а довкола залягала якась зловіща мертва тишина. Навіть рідкий рик гиєн і шакалів, крик нічних птиць і жужжане комах звучало придавлено і лиш від часу до часу ту незвичайну тишину переривав різкий рик і тупіт рогатої худоби, що була зігнана за стайнями на огороджене місце, де мали єї різати.

— Коли та страшна подія лучила ся? — спитав я, пробуючи на силу промовити, голосом, якого звук видав ся менї самому чужим.

— Перед трема лїтами. Правительство приневолило тоді Момбу і єго племя переселяти ся за гори, на анґлійску територию. Але від недавного часу они знов тут появили ся в нашім найблизшім сусїдстві і вже від кількох місяців жию в безнастанім страху, коли Ґергард задержить ся в ночи де поза домом.

— Але ж они — они чейже вже пімстили ся — відповів я, аби лише щось сказати.

Она поволи заперечила головою.

— Справедливість була не повна, після їх устанoв о кровавій мести — відповіла она. — Жертв було три і — ах!

Лиш той короткий крик вирвав ся з єї уст, відтак єї стать випрямила ся і з легко похиленою наперед головою, станула як вкопана на місци. Инша, не так сильна нервово женщина як Марта, була би голосно скрикнула, бо немов би з під землї виросла, виринула нагло перед нами темна стать.

То була стать старого чоловіка, похилена і згорблена. Вив'язала ся тепер скора розмова, така скора, що я не міг нї слова зрозуміти з неї. Черти лиця Марти, звук єї голосу, кождий єї рух вказував на чувства невисказаного страху і безмежної розпуки, коли она по покінченю розмови з диким поспіхом обернула ся і крикнула:

— Скоро, Ганс! Бійте ся Бога, скоро! Сїдлайте конї! Беріть свій револьвер і скоро — ходіть — ходіть!

Ще заки я осїдлав і загнуздав два з наших найскорших коний, стояла вже Марта зібрана до нашої нічної виправи, всьо одно в якій цїли, в дверях стайнї.

Буно, то було імя старого Кафра, приніс їй в найбільшій тайнї якусь вість. На него можна було зовсїм покласти ся і єму зовсїм завірити, тим більше, що свого часу Ґергард уратував єму житє, коли укусила єго велика їдовита змия.

Подавши менї в кількох коротких уриваних реченях то пояснене, не сказала Марта нї слова більше і мовчки виїхали ми в степ залитий сьвітлом повного місяця. Коли ми уїхали спорий кусень дороги — Марта все на переді — так скоро, як лиш на то позваляв нерівний ґрунт околицї, стало менї ясно, куди ми їдемо. Цїлию нашої дороги не було нїчо иншого як згаданий яр з білим каменем.

Великий Боже! То чувство смертної непевности, той страх перед чимсь незвістним і страшним тої зловіщої ночи, що ставав ще більший від сумовитого шуму дерев, коли ми їхали через темний кедровий лїсок! Ярка про-

вже нині, як успішно для цілої Европи причинив ся той союз саме в послідних місяцях до удержаня мира.

Можу гордити ся тим, що я тут не чужий. Від часу, коли яко молодому князеви перший раз вільно мені було представити ся В. Ц. Величеству, все тягнуло мене до достойної особи В. Ц. Величества, де все находив я непохитну доброту і приязнь. Незабутний в моїм серци спомини принять, які находив я все в обширній державі В. Ц. Величества тут, як також у лицарского угорского народа. Не хай під славним скиптром В. Ц. Величества чувство і настрій вірної дружби тревав в най дальшу будучність. Коби все лучили нас і наші держави нерозривні звязи на щасте нашних народів для стереженя мира. Тим чувством перенятий пю на здоровле В. Ц. Величества. Нехай Бог благословить В. Ц. Величество. Є. Ц. Величество Цісар Франц Йосиф гурра, гурра, гурра!

Вчера по полудни оба цісарі Франц Йосиф і Вільгельм вислали слідуючу спільну телеґраму до італіяньского короля: Наш з'їзд дає нам нову нагоду поздоровити нашого до стойного союзника і приятеля і переслати єму горячі слова нашої непохитної приязни.

На ту телеґраму король Віктор Еманувль відповів такою депешею: Я дуже вдячний В. Ц. Величеству, що був ласкавий разом з Єго Ц. Величеством, нашим спільним союзником і приятелем переслати мені слова непохитної приязни. Та приязнь есть для мене дуже цінна і впевняю В. Ц. Величество, що в моїм серци находить она повний і щирий відгомін.

Французский „Figaro", обговорюючи віденьский з'їзд, пише: Дружба Німеччини і Австро-Угорщини ніколи не була така сердечна, як нині. Третий союзник приглядає ся тому без одушевленя, але всі три вдоволені. Пересьвідчили ся они, що підпираючи ся взаїмно, суть в Европі силою, супротив котрої кождий мусить угнути ся. Бар. Еренталь здобув успіх, котрий завдячує помочи Німеччини. Природна річ, що публична опінія Австро-Угорщини виявляє німецкому цісареви за те вдячність. Мусимо признати, що балканьска криза відмолодила сили потрійного союза. В Австро-Угорщині внутрішна політика стоїть тепер на другім пляні. Бар. Еренталь веде велику империялістичну політику, а Австро-Угорщина, маюча сильну армію, буде мати вскорі також сильну маринарку. Кн. Більов і бар. Еренталь суть перед усім практичними людьми. З того виходить, що Росия, Франция, а також Анґлія мають обовязок розвинути свої армії і фльоти, позаяк тепер лише рівновага сил може удер жати мир.

Новинки.

Львів, дня 15-го мая 1909

— Запомоги для руских інституций. Є. В. Цісар найвисшою постановою з дня 2 мая с. р. дав свою згоду на те, щоби товариства „Руску бурсу реміснячу і промислову" та „Народну Лічницю" у Львові наділено запомогами по 4000 К з доходів, які дала державна льотерия, призначена на добродійні цілі.

— Іменованя. П. Міністер рільництва іменував в статі урядників технічно-лісових управи лісів і домен державних радниками лісництва слідуючих люстраторів лісів: Стефана Ціпсера, Макс. Шишковского, Йос. Зеньчака, Ів. Ясеницкого, Руд. Кобзу, Людв. Коллера, дра Ад. Штенґля і Генр. Прохаску.

— П. Віцепрезидент краєвої Ради шкільної др. І. Дембовский поспів в четвер в Дублянах курс науки господарства сільского для учителів шкіл народних, щоби прислухати ся іспитови із загальної годівлі і теорії живленя домашних звірят. Іспит відбував ся під проводом професора академії рільничої дра Кароля Мальсбурґа.

— Спростоване неправдивої вісти. Gazeta Lwowska доносить: „Вступна статия „Галичанина" з дня 6 с. м. ч. 89 наводить виданий нібито старостом в Перемишлянах рескрипт, в котрім бесіда про специяльне повідомлене Поляків о маючій там наступити розпродажи ґрису і барабель по знижених цінах. На основі автентичних інформаций можемо ствердити, що староство в Перемишлянах подібного рескрипту не видало.

— Оголошене. Надзвичайні загальні збори тов. „Селяньска бурса в Станиславові" відбудуть ся в пятницю дня 21 мая с. р. о год. 5 (зглядно 6) вечером. Предметом нарад буде: 1) Зміна статута. 2) Доповняючий вибір членів виділу. — Др. І. Демянчук, голова.

— Важне для торговельників. В білих Ославах, місцевости положеній в пречудній гірскій околици коло Делятина, есть до винайму торговля з первордним уладженєм під користними услівями з всїлякими концесиями як: трафіка, пропінация, реставрация, вишинк вина, торговля мішаних товарів, гуртівна продаж нафти і крята кругольня. Пересїчний місячний оборот до 2000 К. Пожаданий фаховий безженний торговельник і то не з дуже великим капіталом. Близших інформаций уділит Климентий Петровский, властитель торговлї і секретар в Білих Ославах, почта в місци. Реченець зголошена до 25 мая 1909.

— Убийство. Дня 1 мая с. р. напали Василь Луговий і Лев Білик на Андруха Дороша в его власній хаті в Бонові і убили его з невиясненої доси причини. Жандармерия відставила убийників до суду повітового в Краківци.

— Дрібні вісти. Сеї ночи пересунула ся над Львовом сильна туча з громами а зливний дощ сполокав улиці міста до чиста. — На загальних зборах „Просьвіти" в Миколаєві в Росиї порішено для вшанованя памяти покійного Миколи Аркаса зробити для товариства его бюст і портрет, а крім того одну із стипендий в середній технічній школї та просьвітяньску бібліотеку назвати іменем Аркаса. — В селі Лоцманьска Камянка катеринославского повіта в Росиї селяни постановили заложити філію катеринославскої „Просьвіти" і вислали відповідну заяву до губернатора, а тепер ждуть відповіди від него. — Українські товариства у Відни: „Січ", „Родина", „Поступ" і „Кружок земляків" устроюють дня 20 с. м. вечерниці в память смерти Тараса Шевченка. Дохід призначений на основане „Просьвіти" у Відни. — При інститутї цивільних інжинірів у Петербурзї заснувало ся товариство студентів Українців „Громада". На перших загальних зборах ухвалено, щоби на літо кождий член взяв у коміс українських книжок і карток, а також ширив українську пресу. Одноголосно порішено також взяти участь в з'їзді українських техніків у Львові і вислати свого делеґата. В сім році товариство буде уладжувати вечерки, з котрих дохід піде на запомогу бідним товаришам та на поліпшене українського відділу при студентскій бібліотеці петербурского інститута. — Возний маґістрату Войт. Андреасік, замешкалий при ул. Личаківскій ч. 99, згубив книжочку каси ощадности на 95 К 48 с. а Мозес Пессель згубив таку саму книжочку виставлену на імя Йосифа Заградніка на 18 К. — Андрух Грабець, селянин з Винник, наїхав ондї на ул. Садівницкій ріг ул. Льва Сапіги на ґазову лїхтарню і розбив єї на 3 части. На поліції оправдував ся тим, що его конї перепудили ся дзвінка трамваєвого, а він не міг їх здержати. — З Майнц в Німеччині доносять, що в 6 компанії насавского полку вибухла заковязь карку. — Служниця Ксеня Верба посовгнула ся вчера на тротоарі на улици Алембеків так нещасливо, що упавши зломила собі руку.

— Страшний вчинок матери або до чого доводить піяньство. Робітниця Францішка Шакль в Майдлїнґу, підгородю Відня, жила у великій нужді, а до того ще й часто запивала ся, що ставало ся причиною тим більшої нужди. Она говорила вже нераз, що гірко їй жити на сьвіті і що мусить зробити конець свому житю. В середу рано о 8 годині таки й виконала то, що постановила, в страшний спосіб і в очах всїх комірників. О згаданім часї коли єї найстарша 6-лїтна донечка пішла до школи, Шакльова отворила вікно від подвіря на другім поверсї, вхопила насамперед одну 2-лїтну дитину і кинула єї на подвіре, а відтак за нею і другу 4-лїтну. Люди в каменици виділи то і всїм аж кров в тїлі застигла. Ледви що хтось зважив ся бічи дїтем на ратунок, як Шакльова й сама вилїзла на вікно і кинулась звідтам на землю. Всї 3 погибли на місци.

— З траґедий житя. З Коморна на Угорщині, доносять: 24-лїтний богатий властитель

тивність тої пітьми з сяючим сьвітлом позного місяця і знов при виїзді з ліска, в малім віддаленю ряд темночорних, майже простовисних скал, що остро зарисовували ся на нічнім небі і глядїли на нас мов які великаньскі духи — то був образ як з Дантейского пекла!

Ще кілька хвиль і ми заїхали до заросло го хащами входу страшного яру — місця тої кровавої події. Коли ми в'їхали в яр, тишина довкола нас була просто страшна, а воздух видавав з себе немов би гробову вогкість.

Їдучи за моєю товаришкою, не міг я видїти єї лиця і в хвили, коли я нагнав мого коня, аби поглянути на неї, вирнув трохи на боцї від нас між хащами чотирогранний білий камінь — той сам, який я недавно добачив з гори. Але ще перед тим каменем почав нагло Мартина кінь полошити ся і дрожачи на цілім тїлі, ставати дуба.

Помиляти ся однако що до того, що там посеред дороги перед нами лежало, було зовсім неможливо. Померші говорять своєю власною, виразною бесїдою. Відбиваючись темно від осьвітленої місяцем землї, розпростертий вздовж лежав на плечах з блїдим лицем оберненим до засїяного звіздами неба — брат, приятель — Ґерґард ван Занд! Досить було одного погляду на ті тихі, блїді черти лиця, щоби ми пізнали, що улюблений Ґерґард вже не жив!

Нїколи, хоч би я не знати як довго жив, не забуду страху, безконечного болю і тої страшенної лютости, які я відчув на той вид і які відводили мене майже від розуму. Онїмілий і оголомшений, мов без душі, сидїв я на моїм кони; але коли Марта зсунула ся з сїдла і уклякла коли помершого, вернула поволи й менї цїла сила волї. Не видала з себе нї крику болю, нї слова жалю, лиш придавлене зітхнене і з горячим співчутєм, безмежним неспокоєм і тревогою в серци, скочив і я з коня і вже в найблизшій хвили, привязавши конї до дерева, опинив ся я побіч неї.

— Він мертвий! — шепнула, підоймаючи нїжно голову брата. — Мертвий — убитий! І він убитий!

Не знаю, яке чувство в моїй души переважало в тій хвили. Страх над лютим убийством, чи боязнь перед тим неприродним спокоєм і панованєм над собою, з яким она той страшенний удар судьби приняла.

— В такий самий спосіб — зовсїм в такий самий спосіб — говорила дальше шепотом. — Дивіть ся — ось тут!

Аби лїпше бачити, нахилив ся я висше до приятеля, котрого нерухомі черти лиця видавали ся дивно набрязклі і тодї побачив я, що его шия була тїсно стягнена ремінем. Але то не була правдива причина его смерти. На траві зараз побіч блищали темні вогкі каплї, а в одіню помершого, повисше лївої сторони грудий, був розріз, з котрого ще тепер поволи спливала кров. Муриньска списа пробила его тїло і разом з тим серце.

Марта все ще клячала з тим самим не природним спокоєм. З єї затиснених уст не добув ся нї один крик болю нї розпуки, нї одна благодатна сльоза не зросила єї очий і не принесла полекші єї на смерть зраненому серцю. Відтак легка дрож перейшла єї тїло. Поволи, немов би пробуджуючи ся з глубокого сну, повела рукою по чолї; але ледве поклала знов обережно голову убитого на землю, зірвала ся з блискавичною скоростию на ноги.

(Дальше буде).

більшої посілости і хорунжий в резерві Юлій Сен-Мікльоші не міг переболіти смерти своєї матери, котра кілька неділь тому померла і дав ся кілька разів з тим почути, що без матери не хоче жити на сьвіті. Сами днями було у него в гостині кількох его приятелів, а коли они хотіли вже відійти, просив їх, щоби не відходили від него, доки він не умре. Они гадали собі, що він лиш так жартує, але все таки ще трохи лишили ся у него. Тимчасом показало ся, що Міклньоші не без причини їх просив. Він випив всї ліки, які були записані для его матери, як морфіну, кокаїну і ин. та отроїв ся ними.

У Відни знов повісив ся в четвер 24-лїтний урядник Ш. з жалю по смерти своєї матери, котра перед кількома днями померла. Але найтраґічнійше представляє ся слідуюча історія:

Слуга готелевий у Відни, Бруно Шарінґер жив від довшого часу спільно зі своєю милою, Тересою Штайнбіхлерівною, як чоловік і жінка. Обоє любили ся дуже, але з ріжних причин не могли скорше пібрати ся, аж минулого тиждня мало відбути ся їх вінчанє. При спільній любови житє минало би їм було спокійно, як би не тяжка недуга Штайнбіхлерівної. Она від довшого часу хорувала на сухоти (туберкули), а в послідних часах так їй було погіршило ся, що она мусїла положити ся, на то, щоби вже більше не встати. Шарінґер покинув службу і доглядав недужу як день так ніч. На жаль не було вже для неї ніякого виходу; недуга поступала скорим кроком наперед і Штайнбіхлерівна мимо помочи лікарскої померла на руках Шарінґера, як раз в тім домі, де мало відбути ся весїлє. Шарінґер з розпуки просто з розуму сходив. Не впускав нікого до комнати, де лежала померша і не робив ніяких приготовлень до похорону. Коли звернено єму увагу, що тіла не можна так довго держати в комнаті, сказав він, що займе ся похороном, але що не має гроший, то мусить насамперед продати кіш з річами помершої.

І дійстно перед вечером виніс він великий кіш із свого помешканя, котре замкнув на ключ. Коли до рана не вернув, господар, що віднаймав комнату, отворив єї другим ключем, але на диво не знайшов вже трупа в комнаті. Саме коли вибирав ся на поліцию, щоби дати о всім тім знати, наспіла від Шарінґера картка надана пневматичною почтою. В картці тій писав Шарінґер, що померша просила его перед смертию, щоби він поховав єї тіло в ріднім єї селї. Хотячи сповнити єї бажанє а не маючи гроший на перевезенє єї тїла, запакував его до коша і поїхав з ним до рідного села померлої, щоби там тіло поховати. О тім повідомлено зараз поліцию, котра зателеґрафувала о тім до жандармериї в Унтерах, ріднім селї померлої.

Тимчасом Шарінґер не поїхав з кошем до Унтерах, лиш до Бравнав, де мешкали его родичі, у котрих була також на вихованю его 9-лїтна донечка. Тут привитав ся сердечно з донечкою і родичами та переночував у них. Родичі видїли в нїм велику зміну, але коли его спитали, що єму такого, він відповів, що чогось нездужає. О смерти своєї нареченої не сказав анї слова. В ночи отроїв доньку а відтак взявши різницкий ніж свого батька, пішов на сїножать під лїсом і там підрізав собі горло.

Коли рано до дому Шарінґерів прийшли жандарми, щоби арештувати їх сина, бо з Унтерах наспіла вість, що там его нема, не застали его дома; знайшли лиш тіло отроєної дівчинки, а наконець і тіло Штайнбіхлерівної в коши. Зачали отже шукати за Шарінґером і остаточно знайшли его на сїножати неживого з підрізаним горлом. При погибшім знайдено лист, в котрім він пише, що стративши наречену, котру любив більше як власне житє, не хоче дальше жити; постановив длятого умерти а заразом забирає з собою свою донечку, щоби не мучила ся на сім сьвіті без вітця і матери. Страшна ся траґедия викликала в цїлій охрестности величезне враженє.

Господарство, промисл і торговля

— Звіт тов. торговельно-промислового „Сокільский Базар“ у Львові за місяць март і цьвітень.

Торги в тих місяцях були о 1625 К більші від торгів в тих самих місяцях минулого року. Торги у філіяльних складах в Стрию і Станиславові суть вдоволяючі.

Вложено на уділи	473·—
Звернено	—
Стан уділів з 30/4	5631·—
На вкладки вложено	538·80
Звернено	105·—
Стан вкладок з 30/4	24.773·52
На фонд резерв. вложено	12·—
Стан фонду роз. з 30/4	265·49
Оборот касовий в місяци цьвітни	12.342·63

До Товариства приступили в марті і цьвітни слідуючі члени: Вп. Тов. Сокіл в Станиславові, др. Іван Деманчук, проф. ґімн. в Станиславові, Ник. Р. Коцовский, студ. медицини у Львові, др. Ст. Полянський, лікар в Краківци, Ів. Вашкевич і Ром. Заклиньский, проф. зі Станиславова. Фр. Кобилянський, адюнкт. почт. Ходорів. Др. Ан. Терлецкий, лікар в Рогатині.

В послідних часах впровадило товариство нові артикули до продажи, як сорочки, шальки, краватки, ковнірці.

Цїна збіжа у Львові.

дня 11 мая:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові

Пшениця	13 60	до	13·90
Жито	8·70	до	9·—
Овес	8·70	до	9·—
Ячмінь пашний	7·70	до	8·—
Ячмінь броварний	8·—	до	8 60
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	10·—	до	12·—
Вика	10·—	до	10 50
Бобик	8·—	до	8 50
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	65·—	до	80·—
Конюшина біла	35·—	до	55·—
Конюшина шведска	76·—	до	85·—
Тимотка	34·—	до	38·—

Телеґрами.

Відень 15 мая. Німецка цїсарска пара ходила нинї о год. пів до 9 до гробниці в монастири Капуцинів і зложила на домовинах цїсаревої Єлисавети і архікн. Рудольфа вінцї. Пізнїйше вернули до Бурґу. Цїсар Вільгельм приймив перед полуднем бар. Арентали, котрий відтак конферував цїлу годину з Чірским. Цїсарева з архікняг. Марию Анунциятою поїхали до Пратера, оглянути каплицю цїсаревої Єлисавети а відтак пішли до австрийского Музея штуки і промислу, де явив ся також цїсар Вільгельм. Оглядали відтак виставу на спомин архікн. Кароля а відтак пішов цїсар до німецкої амбасади. О год. пів до 2 відбуло ся снїданє в мармуровій сали Бурґу.

Петербург 15 мая. До Петербурга прибула депутация вислана орґанізациями правиці із західних провінций, зложена з 40 осіб, між котрими знаходять ся православні епіскопи вильненьский, гродненьский, київский і гомельский, 7 духовних і 9 послів, між ними Замисловский. Депутация старає ся о авдиенцию в Царскім Селї в цїли зложения просьби о зміну ординациї виборчої до ради державної і відокремленя Холмщини.

Петербург 15 мая. Вертаючи з Гоголівского торжества в Москві, приїхали тут нинї Глїбовицкий, Дудикевич, Алексевич, Марков, Антоневич і инші та 41 селян. Приїхав також делеґат „Narod. List-ів“ з Праги і президент міста Софії Кірков. На двірци повитали гостий президент міста Петербурга і пос. Бобріньский.

Париж 15 мая. Сензацийна справа якоїсь продайности, що стала ся вчера причиною численних ревізий в приватних домах, немає зовсім характеру політичного, анї не стоїть в звязи зі страйком урядників почтових. Розходить ся о урядника, котрий допускав ся циганьства в справі урядничій. В помешканю трох осіб переведено ревізию.

Надіслане.

Церковні річи

— Найкрасші і найдешевші продає —

„Достава“

основана руским Духовеньством у Львові при ул. Руській ч. 20 (в каменици „Днїстра“), а в Станиславові при ул. Смольки ч. 1.

Там дістане ся ріжні фелони, чаші, хрести, ліхтарі, сьвічники, таци, патериці, кивоти, плащениці, образи (церковні і до хат), цьвіти і всякі другі прибори. Також приймають ся чаші до позолоченя і ризи до направи.

Уділ виносить 10 К (1 К вписове) за гроші вложені на щадничу книжку дають 6%. (1—?)

Млинки до чищеня збіжа „Нового Моделю“ і випробовані, дуже добрі о 6 ситах. Цїна 60 К;
сильнїйші зі скринкою на сита і зелїзним приладом до вигортаня збіжа з коша 8 сит, цїна 80 К.

Плуги, сїчкарні, і инші господарскі знаряди власного виробу поручає

Іван Плейэн
в Турці під Коломиєю.

— Цінник на жадане даром. —

— **Книжки на премії,** польскі і рускі, апробовані Вис. ц. к. краєв. Радою шкільною, молитвенники народні по 50 с., 70 с. і 1 К. Хрестики і медалики та гарні образки доставляє Руске Товариство педаґоґічне у Львові. Замовляйте вчас або: 1) в Рус. Товаристві педаґоґічнім, Львів, ул. Сикстуска ч. 47; 2) або в Книгарни Наук. Тов. ім. Шевченка, Львів, ул. Театральна 1. або в склепі „Взаїмної помочи учит. в Коломиї — „Народний Дім“. — Книжки висилає ся лиш за надісланем вперед гроший або за посліплатою.

Colosseum
в пасажи Германів
при ул. Сонячній у Львові.

Нова сензацийна програма
від 1 до 31 мая 1909.

Щоденно о год. 8 вечер представленє. В неділї і сьвята 2 представленя о 4 год. по пол. і 8 годині вечером. Що пятниці High-Life представленє Білети вчаснїйше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 5.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Ц. к. управ. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові, Чернівцях, Тернополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнійшім дневнім курсі, не числячи ніякої провізиї.

Біржеві замовленя

виконує ся під найприступнійшими услівями і уділяє ся всяких інформаций що-до певної і користної

льокациї капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ

числа льосів і инших паперів підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до перехованя цінні папери і уділяє на них задатки.

Надто заведено на взір заграничних інституций так звані

Сховкові депозити
(Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно депозитар одержує в сталевій панцирній касі сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де **безпечно а дискретно** може переховати своє майно або важні документи. В тім напрямі почином банк гіпотечний як найдальше ідучі заряджена.

Приписи дотично сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділі.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).